

enten vi ere stillede ligesaa heldig som Udlandet eller ikke, et Faktum, at den overveiende Del af vore Svin gaar ud af Landet, og uagtet vi have gode Kommunikationsmidler, tabes der ikke ubetydelig ved, at den levende Vægt føres ud til Verdensmarkedet. Vi have saaledes udført levende Svin for 10,343,860 Rdl., hvorimod vi kun have udført Flæsk for to Millioner og nogle hundrede Rdl. Faktum er altsaa, at vore Slagterier og Salterier sandsynligvis ikke kunne konkurrere med Udlandets.

Finantsministeren (Strup): Men det, der skulde bevises, er, at Grunden til, at de ikke kunne konkurrere, hidrører fra Saltet, og det faae det ærede Medlem sig vistnok ikke i Stand til at godtgjøre. Jeg antager, at Grunden til, at vor Export af Rjød væsentlig sker i levende Kreaturer, er den ganske simple, at disse betales forholdsvis bedre paa de vedkommende Steder, end det saltede Rjød. I Salttolden kan det ikke ligge; thi den Banskfeligbed, der kan være for den enkelte lille Forbruger ved at godtgjøre for Toldvæsenet, at det af ham indførte Salt er forbrugt til en Udførselsvare, er aldeles ikke tilstede for de store Salterier. — Det ærede Medlem for Præsts Amts 2den Valgkreds (D. Christensen) mente, at jeg skulde have omgaaet det Spørgsmaal, han havde stillet. Dette har i det Mindste ikke været min Hensigt, men enten maa jeg ikke have forstaaet, hvad det ærede Medlem egentlig vilde have Svar paa, eller ogsaa maa det ærede Medlem ikke have forstaaet, at det, jeg meddelte, i Birkfeligheden var Svaret paa hans Spørgsmaal. Jeg meddelte nemlig, under hvilken Form og paa hvilken Maade Toldvæsenet nu benytter den Bemyndigelse, som er givet i § 18 i Loven af 4de Juli 1863 til at godtgjøre Salttolden. Det af det ærede Medlem senest fremsførte, bestemte Spørgsmaal, om der vilde være nogen sær Banskfeligbed ved at gjøre det Salt, som forbruges til Kreaturfoder, Ø, Nedsaltning osv. let kjendeligt fra andet Salt ved Til sætning af andre Stoffer, er ikke noget nyt Spørgsmaal; det er meget gammelt, og det er ogsaa et af de Spørgsmaal, som have været undergivne Undersøgelse og Prøvelse, da man onødhovedet gik ind paa at ville lade en Del af Saltforbruget her i Landet være eventuelt toldfri. Jeg ser mig ikke i dette Dieblit i Stand til med fuldkommen Sikkerhed at meddele, hvad Grunden har været til, at man ikke har fulgt det i andre Lande givne Exempel kun at lade det Salt gaa toldfrit ind, som ved fremmed Til sætning er gjort uskikket til Menneskeføde. Med fuldkommen Bestemthed kan jeg ikke angive det, men saavidt jeg mindes fra den Tid, da jeg har erkynndiget mig om disse Forhold, hidrører det fra, at man antog, at det vilde være langt mindre bekvemt for ved-

kommende Importører at stille dette Vilkaar for den frie Indførsel af Salt, end at stille Sagen paa den Maade, hvorpaa den nu er stillet igjennem § 18 og dens Anvendelse af Toldvæsenet. Jeg skal endnu kun tilføje, at det er mig bekendt, at Anvendelsen af denne Bemyndigelse for Toldvæsenet i § 18 netop har skabt Toldvæsenet meget store Banskfeligheder, og at det har været Gjensstand for lange og omhyggelige Overveielser, under hvilke Former denne Bemyndigelse kunde bruges for at naae det, som det ærede Medlem for Præsts Amt ganske rigtig bemærkede var vigtigt, nemlig Betryggelse for Statskassen. Naar man ser hen til, hvilket Beløb Salttolden udgjør her i Landet, nemlig kun 0,4 a 0,5 Skilling pr. Pund, tror jeg, at man vanskelig vil kunne komme til det Resultat, at denne Told skulde afholde fra passende Forbrug af Salt. Jeg tror, at den er for lille til, at den vil kunne spille nogen Rolle, hvor det ikke gjælder om Saltets Anvendelse i store Mængder; men det Tilfælde, som har foranlediget Forlæggelsen af dette lille Lovforslag, er netop et af dem, hvori Saltet forbruges i store Mængder. Angivendet fra vedkommende Fabrik lyder paa, at det er 6 Millioner Pund, Spørgsmaalet dreier sig om for denne Fabriks Vedkommende.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds har begjæret Ordet for tredje Gang. I det jeg gaar ud fra, at Thinget ikke vil have Noget at erindre derimod — giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Thorup: Naar den høitærede Finantsminister ansøgte imod mine Udtalelser, at jeg ikke havde bevist, at Salttolden var Skyld i, at vi fortrinsvis udførte levende Kvæg, forekommer det mig mindre heldigt. Den høitærede Finantsminister udtalte, at Grunden til, at vi forholdsvis udførte mere levende end død Vægt, var den, at den levende Vægt betales forholdsvis bedre end den slagtede; men det kan jeg ikke godt forstaa, thi det er dog soleklart, at den levende Vægt taber forholdsvis mere end den døde Vægt, og det er ogsaa en Selvfølge, at Slagterierne og Salterierne maa have Bederlag for det Personale, de have; jeg tror derfor ikke, det holder Stik. Hvor stor eller hvor lille Skyld Salttolden har deri, skal jeg ikke indlade mig paa. Naar den høitærede Finantsminister siger, at Toldsaften er for lille til, at den kan have Betydning for mindre Salterier, anerkjender jeg ikke dette for rigtigt, thi ihvorvel jeg paa ingen Maade vil sige, at Salttolden fordeles uretfærdigt paa Beboerne, er det dog vist, at det i Forhold til Saltets Verdi er en meget høi Told.